

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdu, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, zastoupený JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jungmannova 24, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 6. 2010, č. j. 62 Af9/2010 - 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2880 Kč, a to do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Pavla Dejla, Ph.D., LL.M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 7. 8. 2003, č. j. R 18/2002, změnil předseda žalovaného rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2002, č. j. S 20/02-859/02-VO I, vydané v řízení podle § 7 odst. 2 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1.6. 2004 (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“) tak, že se určuje, že některá ujednání obsažená ve smlouvě o propojení uzavřené dne 22. 3. 2001 mezi společností Český Mobil a.s. a právním předchůdcem žalobce, společností Eurotel Praha, spol. s r. o., podléhají zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 až § 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže.

Rozsudkem ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007 - 153, zrušil Krajský soud v Brně uvedené rozhodnutí předsedy žalovaného i rozhodnutí žalovaného v prvním stupni. Krajský soud shledal, že vydání těchto rozhodnutí bránila překážka věci rozhodnuté, neboť před vydáním rozhodnutí žalovaného se zabýval smlouvou o propojení Český telekomunikační úřad a posoudil ji jako platnou a účinnou. Podle krajského soudu nebyl žalovaný oprávněn předmětná ujednání opakovaně přezkoumávat, a proto žalovanému uložil, aby z důvodu překážky věci rozhodnuté správní řízení zastavil. Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný dne 6. 8. 2009 kasační stížností, o níž Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl.

Žalobce podal dne 5. 2. 2010 u krajského soudu žalobu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s., kterou se domáhal, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí v prvním stupni ve správním řízení sp. zn. S 20/02 o určení, zda smlouva o propojení podléhá zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozsudkem ze dne 21. 6. 2010, č. j. 62 Af 9/2010 - 101, uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v prvním stupni ve věci sp. zn. S 20/02, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že podle § 25a zákona o ochraně hospodářské soutěže se v řízeních před žalovaným nepoužijí ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) o lhůtách pro vydání rozhodnutí. Není-li stanovena délka lhůty pro rozhodování, má správní orgán podle krajského soudu povinnost rozhodnout ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů. Krajský soud konstatoval, že rozsudkem ze dne 21. 7. 2009 byla rozhodnutí žalovaného v obou stupních zrušena a žalovanému bylo uloženo správní řízení ve věci sp. zn. S 20/02 zastavit. Žalovaný sice podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, té však nebyl přiznán odkladný účinek (žalovaný o jeho přiznání nepožádal). S poukazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb.NSS, krajský soud uvedl, že žalovaný byl povinen pokračovat ve správním řízení a řídit se přitom právním názorem vysloveným v pravomocném rozsudku krajského soudu. Vzhledem k tomu, že krajský soud uložil žalovanému ve zrušujícím rozsudku zastavit správní řízení, nebylo nezbytné provádět v této věci další dokazování či šetření. Pokud žalovaný nevydal v předmětném správním řízení rozhodnutí, přestože mu byl zrušující rozsudek krajského soudu doručen více než devět měsíců před vydáním rozsudku o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, jednalo se podle krajského soudu o nezákonnou nečinnost žalovaného. Krajský soud proto uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí ve věci ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný (stěžovatel) napadl dne 7. 7. 2010 rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozsudku, popřípadě v jiné vadě řízení před krajským soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

První kasační námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu o tom, že měl po zrušení správních rozhodnutí povinnost řídit se názorem krajského soudu a správní řízení bez dalšího zastavit. Podle stěžovatele nelze v posuzované věci použít závěry vyslovené rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb.NSS. Pokud by Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku krajského soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007 - 153, dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a zrušil by zrušující rozsudek krajského soudu, nabylo by původně zrušené rozhodnutí opět právní moci. Podle stěžovatele by tak vedle sebe existovala dvě rozhodnutí stěžovatele: rozhodnutí o vině a rozhodnutí o zastavení řízení, které má podle stěžovatele povahu rozhodnutí o nevině. Takový stav by ovšem byl v rozporu

se zásadou *ne bis in idem*, která se uplatní i v oblasti správního trestání; stěžovatel však podle svých slov nemá právní nástroje, kterými by mohl předejít tomuto nezákonnému stavu. Krajský soud podle stěžovatele nezohlednil ani skutečnost, že po zrušení správních rozhodnutí stěžovatel požádal o zpracování právní analýzy dalšího postupu ve správním řízení. Podle stěžovatele se jednalo o krok nezbytný pro vydání rozhodnutí ve věci.

Stěžovatel dále namítá, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Přitom poukazuje na skutečnost, že krajský soud uložil stěžovateli povinnost vydat rozhodnutí v prvním stupni do 30 dnů od právní moci napadeného rozsudku. V odůvodnění rozsudku přitom uvedl, že tuto lhůtu považuje za přiměřenou, „zejména s ohledem na jednoznačný závazný pokyn obsažený ve zrušovacím rozsudku krajského soudu“. Z takto formulovaného odůvodnění ovšem nelze podle stěžovatele dovodit, jaké další okolnosti krajský soud při určení délky lhůty zohlednil. Neuvedl-li krajský soud tyto důvody, které ho vedly ke stanovení lhůty 30 dnů k vydání rozhodnutí stěžovatelem, domnívá se stěžovatel, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel dále navrhl, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Jako důvod návrhu uvedl právní nejistotu, která může nastat, pokud by došlo k situaci, že by vedle sebe existovalo více pravomocných správních rozhodnutí o téže věci. Pokud lze předejít tomuto stavu, mělo by být podle stěžovatele preventivní opatření spočívající v přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uplatněno. V podání ze dne 22. 7. 2010 označeném jako doplnění kasační stížnosti stěžovatel rozvedl důvody návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Mimo jiné uvedl, že existenci dvou správních rozhodnutí o téže věci nelze uspokojivě řešit v rámci řízení podle § 94 a násl. správního řádu (přezkumné řízení) nebo § 100 a násl. správního řádu (obnova řízení). Nemohlo by tedy podle jeho názoru dojít k odstranění duplicity správních rozhodnutí.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 9. 2010 uvedl, že považuje napadený rozsudek krajského soudu za zákonný a řádně odůvodněný. Poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je správní orgán v případě zrušení správního rozhodnutí krajským soudem povinen pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Podle žalobce není rozhodné, že usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikované pod č. 1255/2007 Sb.NSS, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil uvedený právní názor, se týká daňového řízení. Toto stanovisko se týká výkladu ustanovení soudního řádu správního, kterým se řídí soudní přezkoumání rozhodnutí správních orgánů ve věcech daňových i ve věcech soutěžního práva. Závěr o nezákonné nečinnosti stěžovatele nemůže zpochybnit ani jeho tvrzení, že v posuzované věci vyčkával na vypracování právní analýzy. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, uvedl žalobce, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku popsal důvody, které jej vedly k závěru o nečinnosti stěžovatele. Pokud krajský soud konstatoval, že považuje třicetidenní lhůtu za přiměřenou „zejména“ s ohledem na jednoznačný závazný pokyn vyslovený krajským soudem v rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007 - 153, odkazoval tím na svou dřívější argumentaci v odůvodnění rozsudku, neboť právě tuto skutečnost zmiňoval jako jednu ze skutečností svědčících o nezákonné nečinnosti stěžovatele. Pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, žalobce má za to, že pro jeho přiznání nejsou splněny podmínky podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Právní jistota žalobce není dotčena tím, že stěžovateli bylo uloženo, aby postupoval v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu, ale právě naopak tím, že stěžovatel závazný právní názor vyslovený krajským soudem nerespektoval. V této souvislosti žalobce poukázal na skutečnost, že stěžovatel již vydal v dané věci konečné rozhodnutí, a to rozhodnutí ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S20/2002-9703/2010/820/JKo, kterým předmětné správní řízení

v souladu se zrušujícím rozsudkem krajského soudu zastavil. Podle žalobce tedy není zřejmé, jaký právní význam za dané situace mají podaná kasační stížnost a návrh na příznání odkladného účinku pro stěžovatele.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něho pověřený zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval otázkou, zda lze v posuzované věci meritorně rozhodnout poté, kdy stěžovatel po podání kasační stížnosti vydal rozhodnutí ze dne 21. 7. 2010, č. j. ÚOHS-S20/2002-9703/2010/820/JKo, kterým předmětné správní řízení zastavil. V posuzované věci tím totiž došlo k odstranění stavu, proti němuž žalobce podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu brojil. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 15. 8. 2006, č. j. 8 Ans 1/2006 - 135, publikované pod č. 1012/2007 Sb.NSS, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval následující: „*Věcnému projednání kasační stížnosti podané žalovaným správním orgánem proti pravomocnému rozsudku krajského soudu o žalobě na ochranu proti nečinnosti nebrání, jestliže žalovaný mezitím vydal rozhodnutí, jak mu bylo tímto rozsudkem uloženo.*“ Jak dále uvedl rozšířený senát, výklad soudního řádu správního nemůže vést správní orgán k nutnosti volby, zda buď jednat v souladu s pravomocným rozhodnutím krajského soudu za vědomí ztráty opravného prostředku, nebo zda vědomě pravomocné rozhodnutí krajského soudu ignorovat za účelem udržení přípustnosti opravného prostředku. Odepření možnosti přezkumu pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem – a to v důsledku jednání podle tohoto pravomocného rozhodnutí, nemá oporu v zákoně. Opačný závěr by ve svém důsledku znamenal zkrácení stěžovatele na přístupu k soudu, neboť stěžovateli by *de facto* bylo znemožněno podat kasační stížnost. V případě nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu by tak stěžovatel neměl možnost obrany (srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 1 Ans 3/2008 - 78, www.nssoud.cz). Nelze přehlédnout ani skutečnost, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti žalovaného správního orgánu směřující proti rozsudku krajského soudu, ať již krajský soud rozhodoval o nečinnosti žalobě nebo o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, má obvykle pro tento správní orgán širší význam přesahující rámec dané věci, neboť právní názor vyslovený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by měl vždy sloužit jako vodítko pro postup krajských soudů, ale i správních orgánů v dalších obdobných případech (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikované pod č. 1742/2009 Sb.NSS). Nejvyšší správní soud tedy neshledal důvod pro odmítnutí předmětné kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

V rámci své klíčové kasační námítky stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu o jeho nečinnosti ve správním řízení poté, kdy krajský soud zrušil jeho původní správní rozhodnutí a věc mu vrátil k dalšímu řízení. K této otázce se ovšem, jak správně uvedl krajský soud, jasně vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, publikovaném pod č. 1255/2007 Sb.NSS: „*Zruš-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.*“ Dále rozšířený senát uvedl též, že „*[n]erepektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí*

a nepokračuje řídně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s.“.

Právní názor vyslovený rozšířeným senátem v citovaném usnesení dopadá i na nyní posuzovanou věc. Podle § 54 odst. 5 s. ř. s. nabývá rozsudek krajského soudu právní moci doručením účastníkům a podle § 54 odst. 6 s. ř. s. je výrok pravomocného rozsudku závazný pro všechny účastníky, osoby na řízení zúčastněné, a pro orgány veřejné moci. Okamžikem nabytí právní moci se tedy stal zrušující rozsudek krajského soudu nezměnitelným (formální právní moc) a závazným (materiální právní moc) a předmětná věc tak byla krajským soudem posouzena konečně a závazně. Soudní řád správní, obdobně jako i jiné procesní předpisy, připouští možnost zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, k takovému průlomu však může dojít pouze výjimečně cestou mimořádných opravných prostředků, kterými jsou kasační stížnost (§ 102 a násl. s. ř. s.) a ve stanovených případech obnova řízení (§ 111 a násl. s. ř. s.). Podání mimořádných opravných prostředků ve správním soudnictví však není bez dalšího spojeno s odkladným účinkem. Odkladný účinek kasační stížnosti nebo návrhu na obnovu řízení (ve věcech, kde je obnova přípustná) lze přiznat pouze na návrh a za splnění zákonem stanovených podmínek (§ 107 a § 117 odst. 1 s. ř. s.). Jak uvedl rozšířený senát v citovaném usnesení, „[p]odání kasační stížnosti proto nemůže bránit správnímu orgánu v pokračování ve správním řízení; není úkonem tohoto řízení, které se rozhodnutím soudu znovu dostalo do stadia před vydáním konečného (případně dokonce prvostupňového) rozhodnutí, jež by odůvodnilo neprovádění řádných procesních úkonů či bránilo vydání nového rozhodnutí správním orgánem v mezích právního názoru vysloveného v kasačním rozhodnutí krajského soudu. Tak jako účastník správního řízení nemůže podáním kasační stížnosti vyloučit účinky právní moci a vykonatelnosti rozhodnutí, nemůže tak učinit ani správní orgán svou kasační stížností směřující proti rozsudku zrušujícímu.“

Krajský soud rozhodl v posuzované věci v souladu s citovaným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Správnost jeho závěrů nemůže vyvrátit ani námitka stěžovatele, podle níž závěry vyslovené rozšířeným senátem nelze v nyní posuzované věci uplatnit, neboť se jedná o řízení, v němž je rozhodováno o správním deliktu. Nejvyšší správní soud s tímto názorem stěžovatele nesouhlasí, a to už jen z toho důvodu, že se v daném případě o řízení o správním deliktu nejedná. Předmětem správního řízení byl návrh společnosti Český Mobil a.s. na určení, zda daná smlouva o propojení podléhá zákazu dohod narušujících soutěž podle § 3 až § 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, ve znění relevantním pro posuzovanou věc, se soutěžitelé mohli návrhem podaným u stěžovatele domáhat „určení, zda určitá jejich dohoda podléhá zákazu podle § 3 až 6“. Jednalo se o zvláštní druh správního řízení, které bylo ze zákona o ochraně hospodářské soutěže vypuštěno s účinností ode dne 2. 6. 2004. Účelem tohoto tzv. „negativního atestu“ bylo především upevnění právní jistoty soutěžitelů (viz Raus, D.: Nad otázkami autoritativního určení zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže na návrh soutěžitelů, *Právní rozhledy*, 2003, č.12, s.609, Bejček, J.: K zákonu o ochraně hospodářské soutěže po prvním roce jeho účinnosti, *Právní rozhledy*, 2002, č.10, s.471). Jak vyplývá z citovaného ustanovení, řízení mohlo být zahájeno pouze na základě návrhu soutěžitele, který byl účastníkem dohody, jež měla být předmětem posouzení. Stěžovatel neměl pravomoc zahájit toto řízení z moci úřední. Je tedy zřejmé, že se jednalo o řízení, jehož výsledkem bylo vydání deklaratorního správního rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí o správním deliktu, které by muselo obsahovat výrok o odpovědnosti fyzické či právnické osoby za protiprávní jednání, které naplňuje znaky skutkové podstaty některého ze zákonem vymezených správních deliktů, a také výrok o trestu za tento správní delikt. Řízení podle § 7 odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže tedy postrádalo základní znaky řízení ve věcech správního trestání, byť rozhodnutí o tom, že určitá dohoda či některá její ujednání odporují § 3 až § 6 zákona o ochraně hospodářské soutěže, mohlo mít pro její účastníky negativní důsledky v podobě

soukromoprávních sankcí spočívajících v neplatnosti této dohody či jejích ujednání (§ 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže a § 39 občanského zákoníku) a v možném vzniku odpovědnosti za škodu. Tyto soukromoprávní důsledky ovšem z daného deklaratorního rozhodnutí v žádném případě rozhodnutí o správním deliktu nečiní.

Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom nežádoucích následků, které by mohly v posuzované věci nastat, pokud by Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti podané stěžovatelem zrušil rozsudek krajského soudu, kterým byla zrušena předchozí rozhodnutí stěžovatele ve věci. Ovšem ani riziko, že tato situace nastane, nemůže mít vliv na závaznost zrušujícího rozsudku krajského soudu pro stěžovatele (§ 54 odst. 6 a § 78 odst. 5 s. ř. s.) a jeho povinnost vyřídit věc bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu). Jinými slovy, i v posuzované věci se podle Nejvyššího správního soudu uplatní právní názor vyslovený rozšířeným senátem, že podání kasační stížnosti proti pravomocnému rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno původní správní rozhodnutí, nezabavuje správní orgán povinnosti pokračovat v dalším řízení a řídit se přitom právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku.

Nad rámec nutného odůvodnění lze dodat, že Nejvyšší správní soud dosud nerozhodl o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku krajského soudu, kterým byla zrušena původní správní rozhodnutí stěžovatele ve věci. Není proto zřejmé ani to, zda v posuzované věci skutečně dojde ke konkurenci dvou pravomocných správních rozhodnutí, jak se stěžovatel obává. V případě, že by k takové situaci skutečně došlo, bylo by úkolem stěžovatele, aby se s nastalou procesní situací zákonným způsobem vypořádal. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by mohlo přicházet v úvahu zahájení přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu, které je dozorčím prostředkem vůči pravomocným rozhodnutím správních orgánů. Předpokladem využití tohoto dozorčího prostředku je nicméně splnění zákonem stanovených podmínek, kterými jsou zejména přípustnost přezkumného řízení podle § 94 odst. 2 správního řádu a zachování lhůt podle § 96 odst. 1 a § 97 odst. 2 správního řádu. V každém jednotlivém případě je třeba vzít úvahu též § 94 odst. 4 správního řádu, podle něhož nelze rozhodnutí v přezkumném řízení zrušit, pokud by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Nepřípadnou shledal Nejvyšší správní soud také argumentaci stěžovatele poukazující na zpracování právní analýzy procesního postupu stěžovatele v dalším řízení po zrušení původních správních rozhodnutí krajským soudem. Vzhledem k tomu, že krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007 - 153, jednoznačný právní názor, že v posuzovaném případě má být správní řízení zastaveno, nelze přisvědčit názoru stěžovatele, že obstarání právní analýzy týkající se dalšího procesního postupu stěžovatele bylo nezbytné pro posouzení věci (taková analýza by mohla mít reálný význam pro další postup stěžovatele až v případě zrušení zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, k čemuž, jak již bylo řečeno, zatím nedošlo). Od vydání zrušujícího rozsudku krajského soudu (21. 7. 2009) až do vydání rozsudku krajského soudu o žalobě proti nečinnosti stěžovatele (21. 6. 2010) uplynulo 11 měsíců, což byla podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně dlouhá doba pro vydání rozhodnutí. Samotné zpracování předmětné právní analýzy by podle názoru Nejvyššího správního soudu délku trvání nečinnosti stěžovatele nemohlo ospravedlnit.

Nejvyšší správní soud tedy hodnotí kasační námitku stěžovatele napadající právní závěr krajského soudu o nečinnosti stěžovatele jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, pokud jde o stanovení lhůty pro rozhodnutí stěžovatele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 7 Ans 3/2010 - 138, www.nssoud.cz, je za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů třeba považovat závěr krajského soudu ohledně délky lhůty k vydání rozhodnutí podle § 81 odst. 2 s. ř. s., pokud „*zcela neurčité odůvodnění lhůty k vydání rozhodnutí znemožňuje seznat, jaká konkrétní skutková a právní kritéria považoval krajský soud za rozhodná pro stanovení uvedené lhůty*“.

Nejvyšší správní soud má však za to, že kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí soudu. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s., je-li žaloba na ochranu proti nečinnosti správního úřadu důvodná, krajský soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. V posuzované věci krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že považuje stanovenou třicetidenní lhůtu za přiměřenou „*zejména s ohledem na jednoznačný závazný pokyn obsažený ve zrušovacím rozsudku krajského soudu*“. Přestože krajský soud vyjádřil důvody, které jej vedly ke stanovení třicetidenní lhůty, velmi stručně, tato stručnost sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud se otázkou stanovení lhůty pro vydání rozhodnutí zabýval, přičemž uvedl konkrétní okolnost, která jej vedla k závěru uložit stěžovateli povinnost vydat správní rozhodnutí ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku. Na tom nic nemění ani skutečnost, že krajský soud při odůvodnění svého závěru použil výraz „*zejména*“, aniž by výslovně uvedl další okolnosti, které jej vedly ke stanovení třicetidenní lhůty. Sama skutečnost, že stěžovatel byl zavázán právním názorem krajského soudu, podle něhož měl stěžovatel správní řízení zastavit, je podle Nejvyššího správního soudu dostatečným důvodem pro závěr, že stanovená třicetidenní lhůta je přiměřená okolnostem dané věci. Navíc z celkového kontextu napadeného rozsudku plyne, že krajský soud se zabýval i dalšími okolnostmi rozhodnými pro stanovení přiměřené lhůty pro vydání rozhodnutí jako např. délkou správního řízení po zrušení předchozích rozhodnutí stěžovatele krajským soudem, složitostí předmětu správního řízení, potřebou provedení dalších procesních úkonů a opatření dalších podkladů pro vydání rozhodnutí. Z toho, že krajský soud tyto své úvahy neopakoval i v části odůvodnění rozsudku věnované otázce stanovení lhůty, nelze dovodit, že by je krajský soud opomenul. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek není z důvodů namítaných stěžovatelem nepřezkoumatelný.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S ohledem na povahu posuzované věci Nejvyšší správní soud rozhodl o věci samé přednostně, nebylo tedy již nutné, aby zároveň rozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Při posouzení naléhavosti této věci vzal Nejvyšší správní soud v úvahu i to, že stěžovatel ještě před předložením kasační stížnosti a návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyššímu správnímu soudu předmětné správní řízení zastavil.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má tedy právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení důvodně vynaložil. Výše náhrady se sestává z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif) a z paušální náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, to vše zvýšeno o DPH ve výši 20 % (tj. 480 Kč), celkem tedy 2880 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 9. prosince 2010

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu